

vexiologie

97

ZPRAVODAJ VEXILOLOGICKÉHO KLUBU V PRAZE 3

vexilotogie

97

ZPRAVODAJ VEXILOLOGICKÉHO KLUBU V PRAZE 3

Roman Klimeš - ing. Jaroslav Martykán

STÁTNÍ PEČETĚ V BÝVALÉM AMERICKÉM TICHOMORÍ

Ačkoliv proces ústavních změn v bývalém poručenském území OSN, zvaném Tichomořské ostrovů USA, začal již ustavením orgánů místní samosprávy v r. 1964, faktického završení dosáhl až po 30 letech. Dne 1. října 1994, kdy byla formálně prohlášena nezávislost Palaušské republiky, poslední za součásti bývalého poručenského území OSN přišla o poručenskou správu světové organizace, jež byla úředně skončena 10. listopadu 1994.

V tomto dlouhodobém procesu nabývaly jednotlivé součásti poručenského území různého stupně autonomie a v souvislosti s ní přijímaly i symboly své státnosti. Kromě vlajek, o nichž jsme již na stránkách Vexilotologie informovali (1), to jsou i státní pečeti, které tady stále nahražují státní znaky (2). V tomto článku bychom rádi přinesli několik informací o ústavním vývoji v těchto státech od doby, kdy jsme psali o jejich vlajkách, jakž i přehled pečetí, kterých používají.

PALAUŠKÁ REPUBLIKA

Když obyvatelé Palau z více než poloviny rozhodli při referendu na bývalých Tichomořských ostrovech 12.7.1978, že do navrhovaných Federovaných států mikronéských nevstoupí, zvolily USA individuální přístup a vázaly slibovanou autonomii na určitou formu spojení. V dalším veřejném hlasování 9. července 1980 byla přijata ústava budoucí Palaušské republiky, která byla také 1. ledna 1981 vyhlášena jako autonomní stát v rámci poručenského území. I když smlouvu o volném přidružení s USA schválilo obyvatelstvo Palau až napodruhé v září 1984 a text dohodnutý 17. listopadu 1980 musel doznat změn a počkat si na ratifikaci šest let, nakonec se USA podařilo dosáhnout kyženého cíle. Smlouvou ratifikovanou 10. ledna 1986 je Palaušská republika připoutána k USA jako volně přidružený stát a ani formální nezávislost nic nezměnila na tom, že vliv USA zůstává nedotčen. Základní podoba státní pečeti pochází z r. 1955, kdy ještě představovala jeden z distriktů poručenského území. V jejím středu je modrá kresba tradiční budovy *bai* - tzv. Dům shromáždění, nacházející se na každém ostrově

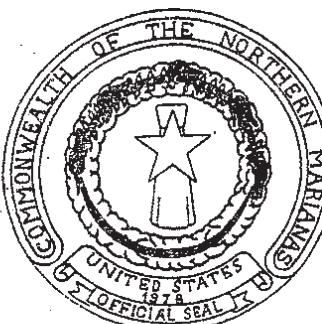
a sloužící k jednání zástupců lidu a k pořádání společných slavností a obřadů. Kameny, na nichž dům stojí, představují jednotlivé státy (3) (Kayangel, Ngarchelong, Ngaraard, Ngardmau, Ngaremlengui, Ngiwal, Melekeok, Nchesar, Ngatpang, Aimeiliik, Airai, Koror, Peleliu, Angaur, Sonsorol a Tobi), na které se republika dělí (4). Při vyhlášení republiky v r. 1981 byl přidán letopočet 1981 a v opisu zůstal nadále domorodý název místního zákonodárného orgánu (*OLBIIL ERA KELULAU*) a anglický název státu (*REPUBLIC OF PALAU* nebo *REPUBLIC OF BELAU*). Na bílé stuze čteme modrý nápis *OFFICIAL SEAL* (Úřední pečeť). Bílé mezikruží je ohrazeno z obou stran zlatou ozdobnou šňůrou, nápisy v něm jsou modré.

SPOLEČENSTVÍ SEVERNÍCH MARIAN
je dalším a zároveň nejstarším územním celkem bývalých Tichomořských ostrovů USA. Již 15. února 1975 uzavřely USA s marianskými orgány tzv. asociační smlouvu o vytvoření Severních Marian a jejich vztahu k USA jako volné přidruženému území. V referendum 9. července 1975 navrhovanou změnu statutu schválilo (jako v jediné z oblasti poručenského území hned napoprvé) a 1. dubna 1976 bylo tzv. Společenství Severních Marian oficiálně vyčleněno z Tichomořských ostrovů. Protože však OSN zásluhou veta bývalého SSSR s uvedenými státoprávními změnami nesouhlasila, děly se vlastně všechny ilegálně, a tak ani prohlášení Severních Marian přidruženým státem USA 3. listopadu 1986 nemělo mezinárodně právní důsledky. Až 22. prosince 1990 rozhodla Rada bezpečnosti OSN o ukončení svěrenecké správy mj. i nad Severními Marianami a statut ostrovů byl definitivně potvrzen.

Státní pečeť zobrazuje symboly obsažené již na vlajce Severních Marian - na modré poli bílou pěticípou hvězdu, převzatou z vlajky Tichomořských ostrovů USA a představující Severní Mariány, a pod ní položený šedý základový pilíř latte, připomínající

předšpanělskou kulturu místních Čamorru a jejich legendárního hrdinu Taga. Pečeť má modrou kresbu a byla zavedena r. 1978, jak dokládá i letopočet na ni uvedený. V r. 1990 byla doplněna bílou květinovou girlandou ze zelených, žlutých, červených a fialových květů a mořských lastur (5) a v roce 1991 nebo 1992 byl kámen latte zkrácen, aby girlandu nepřerušoval (6). V opisu na modré mezikruží čteme bílý anglický název státu (*COMMONWEALTH OF THE NORTHERN MARIANAS*) a označení, že jde o úřední pečeť. Rovněž modrá stuha uvnitř nese bílý nápis *UNITED STATES 1978*.

REPUBLIKA MARSHALLOVÝCH OSTROVŮ
si na rozdíl od předcházejících přidružených států USA ponechala ve své působnosti i zahraničné politické záležitosti a mohla se tak stát členskou zemí OSN, která ji kdysi spravovala. Když 12. července 1978 uspořádaly USA na poručenském území referendum o připravovaném vzniku Federovaných států mikronéských, přes 60 procent voličů na Marshalllových ostrovech se vyslovilo proti zapojení ostrovů a pro zachování separátního statutu. Na základě tohoto rozhodnutí se začalo s přípravou vyhlášení Republiky Mar-

shallových ostrovů, jejíž ústava byla schválena v dalším referendu dne 1. března 1979 a 1. května téhož roku byla moc předána místním orgánům. Spojené státy si však k sobě chtěly připoutat i novou republiku, a tak s ní 31. května 1982 podepsaly dohodu o jejím volném přidružení. Text dohody však obyvatelé ostrovů 19. srpna 1982 nepřijali, a proto jej bylo třeba prepracovat (ostrovy tehdy dostaly právo spravovat všechny své záležitosti kromě otázek obrany). Novou dohodu a statut přidružení schválilo další referendum 7. září 1983, ale vyhlášení nového postavení (které proběhlo 3. listopadu 1986) nabyla právní moci až 22. prosince 1990, kdy Rada bezpečnosti OSN dodatečně potvrdila všechny dosud ilegální kroky zrežírované USA.

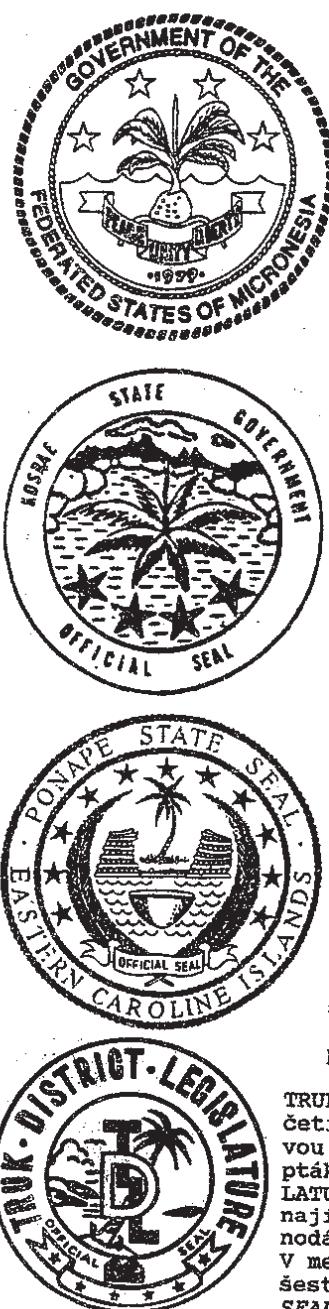
Pečet z r. 1979 v současné době je jediným "státním znakem" některého z bývalých území Tichomořských ostrovů USA, o němž jsme již ve Vexilologii psali (Vexilologie č. 75, s. 1473). Proto kromě její reprodukce přinášíme jenom stručný popis pečeti: ústředním motivem je rozkřídlený "duch míru" a nad ním hvězda s 24 cípy symbolizující 24 obcí, převzatá ze státní vlajky. Ve směru hodinových ručiček jsou kolem ducha umístěny předměty, typické pro místní život: rybářská síť, domorodá kanoe, námořní mapa na vlnách Tichého oceánu, atol s kokosovými palmy a tradiční nástroj na mlácení obili. Pečet je ovinuta řetězem symbolizujícím spojení jednotlivých ostrovů v jeden národ. Ve vzniklém mezikruží je pečet doplněná anglickým názvem státu (nahore) a národním mottem (JEPILPILIN KE EJUKAAN) v místním jazyce. Jeho smysl lze vyjádřit slovy *Nechť dlouho žije národ* (7).

FEDEROVANÉ STÁTY MIKRONÉSKÉ

Pouze na čtyřech distriktech souostrovi Karolinu se USA podařilo prosadit myšlenku přeměnit celé poručenské území OSN na Federované státy mikronéské, které by formou přidružení zůstaly spojeny s dosavadní mocností. V referendu konaném 12. července 1978 přijaly distrikty dosavadního poručenského území - Ponape, Truk, Yap a Kosrae - statut států sdružených do Federovaných států mikronéských, které byly vyhlášeny 1. října 1979. Avšak ani usazení Mikronéské federace, ani její prohlášení přidruženým státem USA dne 3. listopadu 1986 nenabyly právní síly, dokud Rada bezpečnosti Organizace spojených národů 20. prosince 1990 nerozhodla o zrušení svého poručenského statutu mimo jiné i nad Mikronéskou federací. Protože si federace obdobně jako Marshallovy ostrovy ponechala také rozhodování o zahraničně politických otázkách, staly se Federované státy mikronéské následujícího roku členem OSN.

Pečet z r. 1979 byla původně určena pouze pro prezidenta (8), v barevném provedení a s drobnými změnami však má statut státního znaku federace. Její kruhové pole je vlnovitě rozděleno na horní světlemodrou a spodní tmavomodrou polovinu, přičemž šest vln tvořících hranici mezi oběma částmi připomíná 6 původních členských států světeneckého území, zatímco čtyři bílé hvězdy současně počet členských států federace. Ty jsou znova symbolizovány čtyřmi zelenými snítkami kokosové palmy, zatímco pučící ratolest uprostřed představuje samu federaci, jakož i její otev-

řenost dalším potenciálním členům. Sama palma vyrůstá z hnědého kokosového ořechu za skládanou bílou stuhou se zeleným motem *PEACE, UNITY, LIBERTY* (Mír, jednota, svoboda). Pod stuhou je bílý letopočet 1979. Bílé mezikruží je vně lemováno modře, vnitřní lem tvoří hnědá ozdobná šňůra, nápisy v mezikruží jsou červené. Autorem pečetě je úředník kongresu FSM Ben Ruan (9).

Každý členský stát Mikronéské federace požívá určité míry autonomie, která je rovněž spojena s existencí vlastních symbolů, mj. i státních pečetí. KOSRAE (Kusaie) má od r. 1981 vedle vlajky i pečet, na kterou její autor Alokoa Talley umístil vodami Pacifiku obklopené ostrovy se čtyřmi hvězdami, převzatými z vlajek Kosrae a představujícími hlavní obce Lelu, Utwe, Tafunsak a Malem. Koruna kokosové palmy uprostřed připomíná hlavní zdroj příjmu místních obyvatel, zatímco profil hory s vrcholem v oblacích jejich posvátné místo, známé jako "Spici paní". Kolem čteme v mezikruží anglický opis *KOSRAE STATE GOVERNMENT* (Vláda státu Kosrae) a *OFFICIAL SEAL* (Úřední pečeť).

PONAPE (nyní POHNPEI) užívá kruhovou pečet s kokosovou palmou uprostřed. Ta je zprava, zleva i zezpodu obklopena tradiční domorodou stavbou. Pod ní je skořápka kokosového ořechu na stylizovaných vlnách Tichého oceánu. Vše rámuje dvě zkřížené kokosové větve, dole překryté stuhou s nápisem *OFFICIAL SEAL* (Úřední pečeť). Vně větvek je do oblouku umístěno 11 pěticípých hvězd. Na mezikruží, jež je zevně i zvnitřku lemováno ozdobnou šňůrou, je nahore opis *PONAPE STATE SEAL* (Státní pečeť Ponape) a dole *EASTERN CAROLINE ISLANDS* (Východní Karolinské ostrovy) (10). Kokosová palma je i na Ponape symbolem blahobytu a místní produkce (11).

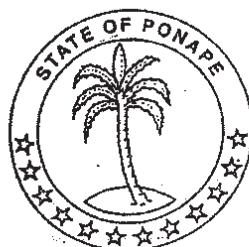
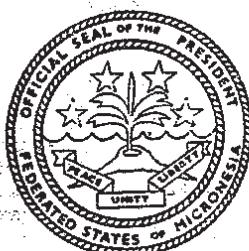
TRUK (nyní CHUUK) také připomíná na své pečeti tradiční mikronéskou plodinu - kokosovou palmu. Ta je doplněna mraky, létajicimi ptáky a písmeny TDL za TRUK DISTRICT LEGISLATURE, která čteme v opisu a jež připomínají, že pečeť byla původně vyhražena Zákonodárnému shromáždění tehdejšího distriktu. V mezikruží je navíc překládaná stuha se šesti pěticípými hvězdami a nápis *OFFICIAL SEAL* (Úřední pečeť).

YAP má státní pečet, která se poněkud vymyká symbolice zavedené v této oblasti pod vlivem emblémů Vysokého komisaře poručenského území Tichomořské ostrovy USA. Byla zavedena v r. 1979 a zobrazuje kamennou minci *fei*, připomínající mlýnský kámen. Mince v podobě kruhových plátů aragonitu o průměru více než čtyři metry, vážící desítky metrických centů a s otvorem uprostřed jsou tradičním platidlem v Mikronésii a dosud se nacházejí pouze na Yapu. I když už pochopitelně neplní svoji funkci oběživa, jsou symbolem bohatství (12). Na pečeti minci obklopuje anglický opis *LAND OF STONE MONEY* (Země kamenných peněz) a letopočet 1979 v římských (!) číslicích. V opise pak čteme *YAP DISTRICT LEGISLATURE* a označení, že jde o jeho úřední pečet.

Poznámky:

- (1) Informace o vlajce Palau (Belau) byla otištěna ve Vexilologii č. 38, s. 694 a č. 39, s. 718, o vlajce Severních Marian v č. 24, s. 358, č. 78, s. 1531 a č. 84, s. 1653, o vlajce Marshallových ostrovů v č. 37, s. 661, o vlajce Mikronéské federace v č. 37, s. 661, o vlajce Kosrae v č. 51, s. 1084, o vlajce Ponape v č. 29, s. 463, o vlajce Truk v č. 39, s. 718 a o vlajce Yapu v č. 44, s. 861 a č. 47, s. 949.
- (2) Podle amerických heraldických pravidel se hovoří o pečeti, je-li kresba černobilá. Pokud je vyvedena v barvách, označuje se jako znak. V tomto článku však užíváme termín pečeť v obou případech.
- (3) Podle the Flag Bulletin č. 139, s. 8-16 většina těchto států užívá vlajku nebo pečeť.
- (4) Tuto symboliku uvádí K.H.Hesmer v knize *Flaggen und Wappen der Welt*, Gütersloh 1992 na s. 28, přesto otiskuje kresbu pečeti se 17 kameny, ač státu je 16. Naše vyobrazení má kaménka 18 a bylo zasláno jednomu z autorů článku (RK) z úřadu viceprezidenta v dopise z 18.3.1983.
- (5) Dopis Franka S.Rosaria, informačního úředníka Společenství Severních Marian, z 20.9.1990.
- (6) The Flag Bulletin č. 143, s. 189.
- (7) Dopis z velvyslanectví Republiky Marshallových ostrovů ve Washingtonu ze 4. listopadu 1986.
- (8) Vyobrazena je např. v publikaci Země světa, část 2, Praha 1987, s. 470.
- (9) Dopis vlády Federovaných států mikronéských ze 17.11.1980.
- (10) Kresbu pečeti poskytl A. Znamierowski z Varšavy.
- (11) Podle Hesmera používá Ponape od r. 1968 pečeť, na niž je palma doplněná opisem *STATE OF PONAPE* (Stát Ponape) a 12 pěticípými hvězdy.

dami v mezikruží.

(12) Stingl, M.: Yap - ostrov kamenných peněz. Lidé a země, 1974, č. 6, s. 261-264.

Ing. Josef Česák

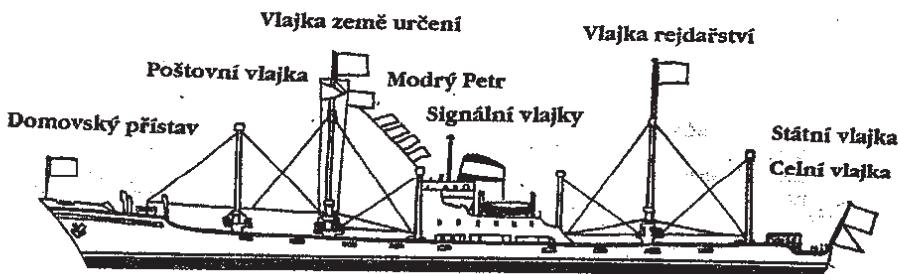
PRAVIDLA O VYVĚŠOVÁNÍ VLAJEK NA LODÍCH

Tato pravidla nejsou u nás tak snadno dostupná jako předpisy o vztýčování vlajek na budovách. Na vnitrozemských tocích a vodních plochách vyvěšují státní vlajku kromě osobních a nákladních lodí jen jachty, a to na zádi a na vratiráhně. Kanoe, kajaky a pramice státní vlajky nepoužívají, leda při plavbě v cizině, a to pak na zádi. Na přidi však mohou mít vlajku klubu, oddílu nebo vlastníka. Jachta vracející se ze zahraniční plavby má právo po sedm dnů od překročení státní hranice nést na pravoboční části stěžeňového břevna vlajky všech navštívených států v abecedním pořádku pod sebou na jednom lanku.

Při slavnostních příležitostech se kotvíci jachty vyzdobí vlajkoslávou (tzv. vlajkové gala). K ní se používají výlučně vlajky mezinárodní vlajkové abecedy, ale seřazeny tak, že se střídají vždy dvě vlajky a jeden plamenec. Vyvěší se od přídě přes vrchol stéžné ke konci vratiráhna, případně až na zád ke kotevnímu řetězu. Po dobu, kdy je vyvěšena vlajkosláva, nesmí se na lodi vykonávat hrubé práce. Mezinárodní vlajkovou abecedou se signalizuje tak, že se na jedno lanko vyvěšují maximálně čtyři vlajky. Vyvěšují se na křížovém ráhně, eventuálně na několika lankách vedle sebe. Je tedy možno vyvěsit několik signálů najednou.

V přístavu nebo na kotvišti musí být všechny vlajky vztýčovány na stěženě vždy ráno v osm hodin a spuštěny při západu slunce. Po západu slunce a před osmou hodinou ranní nesmí vlát žádná vlajka s výjimkou těch, které vlají na lodi připlouvající nebo odplouvající. Lod připlouvající po západu slunce do přístavu má všechny předepsané vlajky vyvěšeny a v okamžiku, kdy zakotví, je všechny spustí. Vztýčeje je zase až v osm hodin ráno. Lod opouštějící přístav vyvěší své rozpoznávací vlajky, a jakmile je mimo přístav, všechny spustí. Při plavbě ve výsostních vodách cizího státu se vyvěšuje jeho státní vlajka na pravoboční straně přičného břevna nebo na přidi.

Vlajky hodnotní a služební se vyvěšují buď přechodně, nebo trvale podle toho, je-li hodnostář na lodi stále, nebo se tam

jen přechodně objevuje. Vyvěšuje se vždy vlajka nejvyššího hodnostáře. Pokud je na lodi více hodnostářů stejného postavení, vyvěšuje se vlajka nejstaršího z nich. Vlajka pirátská na lodi kotvíci v přístavu znamená, že nezvaní hosté nejsou na palubě vítáni. Je to nepsaný zákon mezi jachtaři.

Zdravení lodí státní vlajkou se děje tak, že se vlajka spustí do půli stěžně a opět se vytáhne na dřívější místo. Pokud je však na druhé lodi přítomna hlava státu, je zdravena trojím spuštěním a vztýčením státní vlajky. Všechny lodě bez rozdílu zdraví napřed lodě válečné. (Ty se poznají podle dlouhé trojúhelníkové vlajky na vrcholu stěžně. Tomuto válečnému fáboru se v námořnické hantýrce říká "bič".) Jachty se vzájemně zdraví tak, že vyvěsí vlajku klubovou nebo vlajku majitálovu nebo použijí způsobu uvedeného výše. Odpověď se dává ihned a stejným způsobem jako pozdrav.

Za silné bouře se mohou vlajky spustit i přes den, zejména velké, aby nezatěžovaly stožár a neníčily se. V tomto případě mohou být na stěžni jen signální vlajky. Lanko je třeba vždy rádně napnout, aby se vlajka ve větru nevzdalovala od stěžně.

Šťastnou plavbu!

Literatura:

Kirinovič, M.: Komentovaný soubor československých právních norm v námořní plavbě. Praha 1970.

Dziewulski, J. et al.: Vademetum sygnalizacji jachtowej. Warszawa 1981.

Ing. Aleš Brožek

ZPRÁVA ZE 16. MEZINÁRODNÍHO VEXILOLOGICKÉHO KONGRESU

Program letošního kongresu byl mimořádný rozdělením na tři části - na překongresové akce, vlastní kongres a na akce probíhající po oficiálním ukončení kongresu. Z časových i finančních důvodů jsem musel oželet první i poslední část. Do Varšavy, kde se kongres konal, jsem přicestoval autobusem v sobotu 30. června v nočních hodinách. Nestihl jsem tedy ani zahájení výstavy vlajek leteckých společností na varšavském letišti Okęcie, ani vernisáž výstavy švédského vexilogického návrháře Anderse Holmquista nazvané Prapory ve větru. Z Varšavy jsem odjízděl ve čtvrtek 6. července v době, kdy ti majetnější cestovali vlakem do Krakova, aby se na zámku Wawelu seznámili s vexilogickými sbírkami, o něž peče Magdalena Piwocká. I přes neúčast na výše jmenovaných akcích jsem se vracel domů se spoustou nádherných dojmů a s pocitem, že se mi tento kongres libil nejvíce ze šesti, jichž jsem se zúčastnil během šestnácti let.

Slavnostní zahájení kongresu proběhlo 1. července ráno před Palácem kultury a vědy vztýčením vlajek kongresu a tří pořádajících organizací: Střediska pro navrhování vlajek, Polské vexilogické společnosti a Centra vlajky Země. Vzhledem k tomu, že k dispozici byly na čtyři vlajky jen dva stožáry, museli jsme přimhouřit oči nad dodržováním pravidel vyvěšování vlajek. Další

část úvodního ceremoniálu se odehrála již v divadelním sále uvnitř Paláce kultury a vědy. Po krátkém proslovu ředitele Centra W. Serwatowského zdůraznil předseda Polské heraldické společnosti S.K.Kuczynski vliv W. Smitha na rozvoj vexilologie a předal mu pamětní list. Sérii 30 přednášek, 14 vexilogických výstav, čtyři zasedání FIAV a vexilogický seminář pak odstartoval W. Crampton úderem dřevěného kladivka.

Jen výčet všech přednášek a výstav, natož jejich podrobnější hodnocení, by zabralo příliš města v našem zpravodaji, který má limitovaný rozsah. Omezme se proto na výběr jen toho, co mne nejvíce zaujalo, i když to bude výběr značně subjektivní.

Mezi přednáškami převládala téma vojenských praporů a městských vlajek. Je to pochopitelné, protože se Polsko může pochlubit bohatými sbírkami vojenských praporů v Muzeu polské armády a navíc v loňském roce byly vytvořeny nové vojenské prapory pro 48 polských jednotek. Tuto skutečnost dokumentovaly nejen dvě výstavy, ale i přednáška T. Krzasteka. Blok přednášek o vojenských praporech navíc doplnila vystoupení E. Dreyera (vojenské prapory kantonu Bern), D. Pranda (argentinské prapory užité v bojích v letech 1816-1824) a E. Turkové (lvovský prapor ve stockholmském vojenském muzeu).

Významnějšímu postavení na letošním kongresu vděčila městská vexilogie faktu, že ve střední Evropě byla přijata v poslední době řada pozoruhodných městských vlajek nebo že se uvažuje o systematickém zavádění městských vlajek. V tomto bloku zazněly přednášky tří polských vexilogů (J. Skorupského, K. Brauna a S. Jakubczaka), Ukrajince A. Greczyla, J. Tenory, který poutavě pohovořil o vlajkách a znacích berlínských čtvrtí po r. 1989, a autora těchto rádků. Vzhledem k absenci zápisů z jednání heraldické komise v českém parlamentu jsem nemohl ve svém vystoupení podat výčet všech nově udělených městských a obecních vlajek ani jejich statistiku. Omezil jsem se proto na městské a obecní vlajky, které heraldická komise projednala v posledních 12 měsících, přičemž jsem je rozčlenil do šesti kategorií uvedených v knize W. Smitha *Flags through the ages and across the world*.

Mezi přednáškami, které zaujaly většinu posluchačů, lze uvést vystoupení Američana D. Healyho, jehož specializací jsou vlajky, které v současnosti užívají američtí Indiáni v rezervacích. Vexilogickou lahůdkou se staly informace o nepálských vlajkách a praporech prezentované M. Lupantem. Neméně poutavé bylo líčení F. G. Brownella, jak navrhoval v loňském roce jihoafrickou státní vlajku:

Poměrně málo se hovořilo na téma teoretické vexilogie. Kromě W. Cramptona (proces vzniku a úpadku ve vexilogickém vývoji), to byl zčásti jen Argentinec A. Gotelli (problematika vlajkové etikety). Do tohoto přednáškového bloku bylo zařazeno i vystoupení A. Holmquista, v němž na mnoha diapozitivech doložil, jak vexilogické artefakty díky své barevnosti a tvarům dokážou na sebe upozornit i v atraktivní krajině.

Dobrému vyznění všech přednášek tentokrát napomohlo kvalitní prostředí. Na rozdíl od Vídni, Oxfordu či Curychu, kdy jsme se museli tísnit v malých místnostech, měli varšavští pořadatelé k dispozici prostorný divadelní sál s výbornou akustikou a s velkým pódiem, takže přednášejícího bylo dobré vidět i slyšet. Navíc byly přednášky velmi dobře simultánně tlumočeny do

sluchátek. Ti, kteří neměli zájem o poslech některé z přednášek, mohli využít předsálí k rozhovorům nebo k pohodlnému listování vexilogickými publikacemi, které zde byly nabízeny ke koupi či výměně. Velikost předsálí totiž umožnila instalovat zde řadu odkládacích stolů.

Když už chválím prostředí kongresu, neměl bych opomenout ani praktické suvenýry, které dostal každý účastník. V již tradiční odnosné tašce (ta letošní se více podobala aktovce s praktickým držákem) byl mimo jiné šikovný zásobník na navštívenky, leták informující o nových polských bankovkách (kongres probíhal v době, kdy v Polsku platí staré i nové bankovky a zboží je označováno dvěma cenami) a pohlednice vydané u příležitosti kongresu, na niž jsme si mohli nechat otisknout příležitostné razítka. Ačkoliv kongres nepočítal účasti žádný oficiální polský představitel, existence razítka, přítomnost polské televize (ta natočila několik záběrů ze zahájení kongresu a z přednášky A. Beblowského a okamžitě je zařadila do odpoledních Zpráv) i rozsáhlý článek otisknuty v polských novinách v předečer kongresu svědčily o tom, že vexilogie v Polsku nestojí na okraji zájmu.

Pochopitelně jako každý kongres měl i ten varšavský drobné vady na krásu. Patřilo mezi ně občerstvení nabízené v přestávkách mezi přednáškami, které bylo ve vedrech panujících ve Varšavě příliš skrovné, i nedůstojné prostředí, v němž se konala první dvě zasedání FIAV a seminář o komputerizaci vlajek. Pro tyto akce byla totiž k dispozici příliš malá místnost, než aby všichni zájemci se mohli dobré vidět a slyšet. Závěrečná jednání FIAV proto proběhla opět v divadelním sále.

Pro seminář o využití počítačů ve vexilogii byl divadelní sál příliš velký a navíc by asi byly problémy s instalací počítače. Vexilogové se nakonec raději tisnili v malé místnosti, do niž se přinesl nejen počítač, ale i zpětný projektor. Seminář moderoval G. Staack, vydavatel zpravodaje Flag Data Bank. Ten nejprve podal zprávu o ustavení odborné komise na kongresu v Curychu a vyhodnotil dotazník, na nějž odpovídala většina členů komise a který měl naznačit cesty komputerizace vexilogie (pro ni byl vytvořen vtipný termín computer aided vexillology inspirovaný termínem computer-aided technology). Následovala diskuse, v níž se střídaly názory pesimistů, kteří jim důvěřují snad až příliš. Tato skupina na závěr ukázala dva konkrétní přínosy počítačů pro vexilogii: počítačem sestavený rejstřík článků otiskných ve čtrnácti vexilogických časopisech v loňském roce a nejnovější číslo italského zpravodaje Vexilla Italica vytvořené pomocí DTP.

Oproti curyšskému kongresu vzrostl počet účastníků na 130 a i počet zúčastněných zemí byl rekordní (28, poprvé přítomni vexilogové z Estonska, Jižní Koreje, Malty a Ukrajiny). Účast česky a slovensky hovořících účastníků byl však nižší než před dvěma lety. Přesto česká a slovenská vexilogie přispěla k obohacení kongresového programu. Jeho součástí se totiž stala vernisáž výstavy nazvané Ze slovenské heraldické tvorby, již byl přítomen i slovenský velvyslanec. Na 33 panelech byly vystaveny kresby exlibris, znaků a vlajek J. Švece, Z. Alexyho, L. Čisárika a D. Vrtelové. Také České centrum nezůstalo pozadu a ve spolupráci s pražským Státním ústředním archivem uspořádalo výstav-

ku fotografií pečetí, znaků a vlajek užívaných na našem území. Autor scénáře Pavel Sedláček ji nazval Státní symboly zemí koruny české. Lze jen litovat, že byla instalována na poslední chvíli, takže bylo již pozdě na to, aby se její vernisáž stala součástí oficiálního kongresového programu. Ti, kteří se ji zúčastnili, museli tak učinit na úkor několika přednášek.

Podle očekávání byla zasedání FIAV ve Varšavě zdlouhavá a málo konstruktivní. Tato federace zastupuje již velký počet společnosti, jejichž pohled na další fungování FIAV není jednotný. Nejméně komplikované bylo jen schválení zápisu z jednání FIAV v Curychu. Naproti tomu o návrzích na úpravu stanov, které by měly upřesnit členství, hlasování jejich zástupců a pravomoce předsednictva FIAV, se sice dlouho diskutovalo, ale pro jejich schválení se nenašel dostatek potřebných hlasů. Nakonec bylo alespoň schváleno složení komise pro otázky členství ve FIAV. B. Berry, A. Brožek a W. Smith by měli do příštího kongresu navrhnut přesnější zásady, aby FIAV nezastupovala společnosti, v nichž je vexilologie na okraji zájmu nebo které prakticky neexistují.

Zasedání FIAV rozhodlo o místu konání kongresu v r. 1997 a 2001. Po promítnutí videokazety se záběry nádherné jihoafrické přírody bylo jasné, že za dva roky poletí vexilologové do Kap-ského Města. Argumentem pro pořádání kongresu v r. 2001 v Londýně jsou oslavy 200 let současné britské vlajky. Kongres v r. 1999 se uskuteční buď v Chicagu, nebo v Sydney, konečný verdikt padne až za dva roky.

Mezi pozitiva zasedání FIAV lze počítat schválení nových členů: Madarské vexilologické společnosti, Centra vlajky Země z Polska, Chesapeake Bay Flag Association a Burgee Data Archive z USA, Vexilologické společnosti Nového Zélandu a Polské vexilologické společnosti. Po mnoha průtazích a taktizování byla přijata za plného člena i Ukrajinská heraldická společnost. Ze seznamu členů FIAV byla vyřazena německá společnost Wappen-Herold. Ve funkci prezidenta FIAV byl potvrzen W. Crampton, ve funkci tajemníků pak E. Dreyer a R. Bartlett, když na nejvyšší funkci nebyl žádný protinávrh a když Ch. Spain z USA a R. Strachan kandidující na místa tajemníků nedostali potřebný počet hlasů. Schválen byl i návrh J. Tenory, aby zkratky užívané pro popis barev na vlajkách byly rozšířeny o g pro šedý a m pro hnědý.

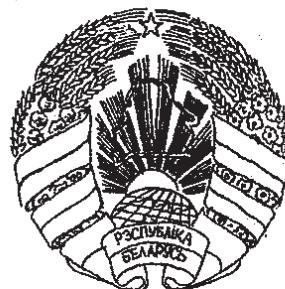
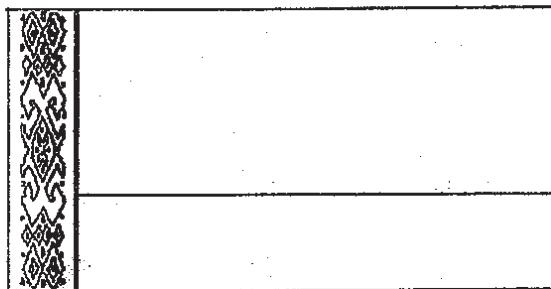
Vyvrcholením varšavského kongresu byla tradiční společná večeře. Pořadatelé i tentokrát dokázali příjemně překvapit, a to švédskými stoly se spoustou kulínářských pochoutek. Zcela zaslouženě jim bylo určeno několik přípitků. Bez nich se neohešlo ani udělení plakety Vexillon Fr. Brownellovi a předání vlajky FIAV do rukou příštích organizátorů této vrcholné vexilologické události.

NOVÉ VLAJKY

BĚLORUSKO

Dne 14. května 1995 se v Bělorusku uskutečnilo referendum o státních symbolech. Iniciovaly je veteránské organizace a plně

podporil prezident A. Lukašenko. Ten také o něm rozhodl, i když parlament hlasoval proti uskutečnění referenda. Prezident nejprve v parlamentu navrhl 21.3., aby nová vlajka byla červená se dvěma zelenými pruhy podél horního a dolního okraje. O dva dny později, 23.3.1995, přišel s druhou variantou - se starými symboly, které se užívaly do r. 1991, z nichž byly odstraněny srp a kladivo a byly drobně upraveny. Tato varianta byla nabídnuta při referendu, když účastníci měli odpovědět na otázku, zda podporují nové návrhy státní vlajky a znaku. Referenda se zúčastnilo 63 % obyvatel, z nichž kladně odpovědělo 75 %. Ačkoliv 16. května ještě nebyly známy oficiální výsledky referenda, nová běloruská vlajka byla vztyčena na budově, kde dříve sídlil ústřední výbor komunistické strany a kde je nyní prezidentský úřad. Vedoucí prezidentského úřadu Ivan Titěnkov přitom na střeše roztrhal starou vlajku na kusy. Na nich pak zaznamenal den a hodinu této události a rozdal je jako suvenýry. Nařízení o nové státní vlajce vydal běloruský prezident výnosem č. 214 ze 7. června.

Podle něho má mít vlajka dva vodorovné pruhy, červený a zelený v poměru 2:1. U žerdi je červený běloruský ornament položený do bílého svíslého pruhu, jehož šířka odpovídá 1/9 délky vlajky. Poměr šířky k délce vlajky je 1:2. Nařízení dále určuje, že se žerd natírá zlatou (okrovou) barvou. Nový znak je popsán v nařízení stanoveném výnosem č. 213 rovněž 7.6.1995. Tvoří jej zelená obrysová mapa Běloruské republiky ve zlatých slunečních paprscích nad zeměkulí. Nad obrysů mapy je červená pěticípá hvězda. Znak je obklopen věncem zlatých klasů, mezi něž jsou zprava vpleteny jetelové květy a zleva květy lnu. Klasy jsou převázány červeno-zelenou stuhou, která má ve spodní části zlatý nápis Republika Belarus. (Narodnaja gazeta z 19.5.1995; Republika z 13.6. a 14.6.1995.) A.N.Basov

NOVÉ ZNAKY

INGUŠSKO

Výnosem prezidenta Inguskej republiky Ruslana Auševa č. 343 ze 3.12.1993 byla tato republika přejmenována na Republiku Ingusettii (ale podobně jako v případě Republiky Severní Osetie-Alanie

je v seznamu subjektů Ruské federace v článku 65 ústavy Ruské federace z 12.12.1993 uváděn stále její původní název). Dne 15.7.1994 byl přijat zákon č. 37 o státní vlajce, kde je upřesněna kresba slunečního znaku na vlajce přijaté již 3. sjezdem ingušského národa 21.3.1993 (viz Vexilologie č. 92, s. 1794-5). Zákon určuje průměr vnitřního kruhu slunečního znaku jako 1/3 šířky vlajky (dříve 12/45 šířky vlajky). Šířka prstence a jeho ramen odpovídá 1/36 šířky vlajky (dříve 4/45 šířky vlajky). Každé ze tří ramen slunečního kruhu má tvar půlkruhu s vnitřním poloměrem 1/18 šířky (tento údaj nebyl dříve uváděn). Dne 26.8.1994 byl zákonem č. 45 oficiálně schválen státní znak. Jeho autorem je Ruslan Eldijev, který se zřejmě inspiroval návrhem Husejna Bagha'uddinoviče Barachojeva a patrně i navrhl neoficiální znak. Ten zdobil např. pozadí jeviště, na němž hovořil 7.3.1993 prezident R. Aušev. V bílém kruhu byl červený sluneční znak, v jehož vnitřku byl umístěn bílý prstenec se žlutým ornamentem a žlutým sokolem. Dravý pták měl černé obrys a ležel v bílém vodorovném pruhu mezi dvěma pruhy zelenými. Nový znak je popsán v článku 2 a 3 jako kruh, v jehož středu je zlatý orel s roztaženými křídly, symbol ušlechtilosti, mužnosti, moudrosti a věrnosti. Na vertikální ose znaku je před obrysů bily kavkazských hor zlatá válečná věž, symbolizující starobylé a mladé Ingushsko. Na levé straně od věže je zobrazena Stolová hora (Mat loam) a napravo hora Kazbek (Baš loam). Nad horami a věží je polovina zlatého slunečního kotouče, z něhož vychází 7 rovných paprsků. Pod orlem je zelenobílozelený oblouk v barvách vlajky a červený sluneční znak, symbolizující věčný pohyb Slunce a Země, vzájemné spojení a nekonečnost bytí. Zahnutá ramena slunečního znaku jsou zahnutá proti směru hodinových ručiček. V mezikruží jsou červené nápisu Respublika Ingusjetija (nahore) a Gialgaj Mochk (dole). Prostor pod a nad siluetou hor je modrý, pod obloukem v barvách ingušské vlajky je navíc zlatý ornament. Bílá barva značí čistotu úmyslu a činů, modrá je symbolem nebe a vesmíru, zelená připomíná jak přírodu, hojnost a plodnou ingušskou půdu, tak i islám. Červená symbolizuje boj vedený po staletí ingušským lidem za přežití a žlutá slunce, které dává život člověku i přírodě. Pro úplnost lze uvést, že obě zobrazené hory neleží na území Inguska, ale Severní Osetie.

M.V.Revnivcev

VEXILOLOGICKÁ LITERATURA

Visser, Derkwillem: Flaggen, Wappen, Hymnen. Augsburg: Battenberg Verlag, 1994. 428 s. DEM 34.90

Jde o již třetí vydání knihy (ve Vexilologii č. 89, s. 1744-1745 jsme informovali o druhém vydání, které bylo plné chyb), ale i to nyní přináší spoustu nepřesnosti jak po stránce textů k historii jednotlivých zemí, tak po stránce vexilogické, protože je autorem známý nizozemský vexilog. Pro ilustraci lze uvést doslovne texty k historii České a Slovenské republiky uvedené v knize:

"Historie: V 9. století jsou Čechy, Morava a Slovensko částí moravské říše. Po obsazení Maďarskem jsou částí Svaté říše římské. Ve 14. století je Praha kulturním centrem Evropy, Čechy jsou součástí Rakouska-Uherska. 1918 - část samostatného státu Československo. 1939 - obsazena německými jednotkami - Protektorát Čechy a Morava. 1945 - znovuvytvoření hranic z roku 1937. 1948 - lidová demokracie, 1960 - socialistická spolková republika. 1968 - liberalizační tendence potlačené Varšavským paktem. 1989 - vláda bez komunistů. Vyhlášení nezávislosti 17.7.1992. Oddělení od Slovenska v červenci 1992. Nezávislá Česká republika od 1.1.1993."

Tolik text vážici se k heslu Česká republika. Neméně objevný je i text k historii Slovenské republiky:

"Historie: V 9. století k Velkomoravské říši. Obsazení Maďarskem. Poté území Svaté říše římské. V 16. století k Habsburské koruně. 1918 - část republiky Československo. Ve 2. světové válce obsazena Německem. Po r. 1945 opět k Československu, avšak bez Karpatské Ukrajiny. 1948 - lidová demokracie. 1960 - socialistický spolkový stát. V prosinci 1960 (!) - vláda bez komunistů. Vyhlášení samostatnosti 17.7.1992, oddělení od Česka. Nezávislá Slovenská republika od 1.1.1993."

V knize jsou abecedně po kontinentech uvedeny nezávislé státy, závislá území včetně vyobrazení barevných vlajek těchto území jsou uvedena na konci knihy. I zde však došlo k chybám, neboť Hong-Kong, Severní Mariánsko a Grónsko jsou zařazeny mezi nezávislé státy a naopak některá z nezávislých území, např. Azad Kašmir, Athos aj. zcela chybí. Pro nedostatek zdrojů a zřejmě i materiálů jsou hlavně nové znaky zemí reproducovány pouze černobíle s případným popisem barev a autor knihy zřejmě získával informace i za cenu porušování copyrightu, neboť sám jsem našel v knize několik svých kresek. I když koncepce knihy je dobrá, celkový dojem z ní je velmi špatný. Na knize spolupracovali i mnozí renomovaní vexilogové (např. Jiří Tenora, Michel Lu-pant), ale vinou autora přišly výsledky jejich práce vniveč.

Roman Klimeš

Nyssen, León: Guide des drapeaux. Protocole et usages en Belgique. Verviers: Librairie "La Dérivé", 1994. 205 s. ill.

Belgický vexilog Léon Nyssen napsal velice užitečnou knihu. Systematicky se v ní zabývá otázkami správného používání vlajek a praporů. I když platnost pravidel omezil na Belgii, většinu

z nich lze pokládat za univerzální. Každý odstavec je opatřen třímístným číslem, což by přímo umožňovalo citovat pravidla zkráceným způsobem, kdyby se knize dostalo normativního statutu. Rozdělení kapitol svědčí o důkladnosti a všeobecnosti projednávané látky: hierarchie vlajek (jejich klasifikace, postavení a stupně upřednostnění); umístění (normální na stožáru, svisle, rozměry a poměry, základní pravidla); vlajky na budovách a v nich (na průčelích domů, v sálech, na podiu, v pracovně, na kultovních místech, při sjezdach); vlajky mimo budovu (na volných prostranstvích, v alejích, na mostech, v aréně a stadionu, napříč ulice); užívání a protokol (zacházení s vlajkami, vlajky při smutečních obřadech, pozdrav vlajkou, poškození nebo zneuctění vlajky a praporu); oficiální vlajková výzdoba veřejných budov (dny vyvěšování v různých oblastech Belgie a v zahraničí); zvláštnosti typické pro vybrané oblasti (vojsko, námořnictvo, mezinárodní organizace); nošení praporů (způsob nošení v průvodu, rozmištění praporů v defilé, vojenské prapory). Četné ilustrace názorně doplňují přesný, pečlivě napsaný text. Vexilogický slovník s vysvětlením dvou set pojmu vhodné uzavírá publikaci. Mezi použitými díly je citována i brožura J.Česáka a J.Tenory Odborná výrazy a stylistické konstrukce používané ve vexilogii.

jt

Wise, Terence - Rosignoli, Guido: Flags of the Napoleonic Wars. Londýn: Osprey Publishing, 1981 (reprint 1991). Men-at-Arms Series č. 77 (ISBN 0-85045-171-x), č. 78 (ISBN 0-85045-174-4) a č. 115 (ISBN 0-85045-410-7). USD 12.00 (cena jednoho svazku)

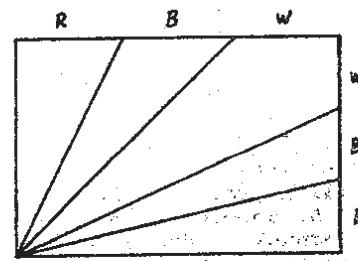
Brožury série Men-at-Arms, věnující se vojenské tematice (dějinám, uniformám, vyznamenáním, vlajkám a prapory), se vyznačují vysokou kvalitou jak textů, tak i vyobrazení, ať už černobílých nebo barevných. Všechny tři díly, každý o 32 stranách textu a 8 stranách barevných ilustrací, podávají ucelený obraz o bojových praporech používaných na vojenských válčištích v letech 1804-1815. Celé období dostalo název podle hlavního agresorá, francouzského císaře Napoleona. První díl je věnován bojovým prapory Francie a jejich spojenců, německých států, Itálie a Polska, 2. díl ukazuje plukovní prapory Napoleonových protivníků, Rakouska, Velké Británie, Pruska a Ruska, ve 3. díle konečně jsou vyobrazeny prapory dalších německých státečků, Dánska, Finska, Nizozemí, Portugalska, Španělska, Švédská a Švýcarska. Stručně řečeno, je to jedinečná dokumentace pro zájemce o tuto epochu.

jt

RŮZNÉ

DVACET LET SPOLEČNOSTI RUSKÝCH VEXILOLOGŮ
Dne 11. září 1995 oslaví 20 let Povolžský vexilogický klub
(Vexilogie č. 23, s. 337-338), který byl 11.9.1991 úředně za-

registrován pod názvem Ruské středisko vexilologie a heraldiky (RCFG). Jeho předsedou byl zvolen J.M.Kurasov z Volgogradu, autor několika článků ve Vexilogii a v rubrice Heraldické album zeměpisného časopisu Vokrug sveta. Funkci tajemníka zastává nás dlouholetý spolupracovník M.V.Revnivcev z Permu. Ten se také zasloužil o zavedení terminu veksillologija do ruštiny v prosinci 1977. Současně se změnou názvu ruské vexilologické společnosti byla 11.9.1991 schválena její nová vlajka. Z jejího dolního rohu vychází pět přímek, které vytinají na horním i vlajícím okraji vlajky úseky o velikosti 1/3 délky, respektive šířky vlajky. Vytvořená pole jsou červená, modrá, bílá, modrá a červená, přičemž modrá pole představují písmeno V (symbol vexilologie). Pět přímek připomíná sluneční paprsky a symbolizuje šíření poznatků o vlajkách a kontakty ruských vexilologů s kolegy na pěti kontinentech. Poměr šířky k délce vlajky je 2:3. Středisko má v současné době 34 členů žijících ve 29 ruských městech a dalších 8 členů v republikách bývalého Sovětského svazu.

ALOIZS LUKŠA SEDMDESÁTLETÝ

Dne 18. května 1995 se dožil přední lotyšský heraldik a vexilog Aloizs Lukša sedmdesáti let. Od konce 50. let se specializuje na historii znaků a vlajek užívaných na území bývalého Sovětského svazu. S našim klubem spolupracuje od konce r. 1972, v našem zpravodaji publikoval řadu svých prací počínaje článkem "Státní vlajky autonomních republik SSSR" (Vexilogie č.9-10, s. 63-86). Je rovněž autorem barevných tabulí znaků a vlajek států světa v desetidílné Lotyšské sovětské encyklopedii, která vycházela v 80. letech. V současné době má v tisku knihu "Státní a regionální symbolika Lotyšské republiky v letech 1918-1940".

abr

VEXILOLOGIE V ČESKÉM ROZHLASE

U příležitosti 75. výročí československé vlajky natocil český rozhlas v březnu tohoto roku rozhovor s naším členem ing. Alešem Brožkem. Příznivý ohlas diváků na tuto tématiku vedl k natocení dalších vexilogických příspěvků. Redaktorka Stanislava Brádlová pozvala A.Brožka do přímého vysílání 17. července, aby se s posluchači podělil o dojmy z varšavského kongresu. Zážitky z bádání o severočeských městských symbolech v archivech a muzejích líčí A. Brožek v oblíbeném sobotním pořadu Severočeský atlas od 1. července. Zatím zazněly informace o symbolech Zákup, Ústí nad Labem, Litoměřic, Liberce, Jablonce, Litvínova a České Lípy.

-jm-

1. ČESKÝ NÁRODNÍ VEXILOLOGICKÝ KONGRES

Vexilologové v České republice jsou organizováni téměř pětadvacet let ve Vexilogickém klubu v Praze. Ačkoliv většina členů klubu je z Prahy, na výroční schůzi mají převahu mimopražští. Je to pro ně příležitost k seznámení, k získání informací a také k pokračování debat z minulého roku, protože odpoledne, které bývá pro schůzku vyhrazeno, uteče jako voda a po zprávě o činnosti, o hospodaření a dalších bodech nutné klubovní agendy zbyvá pro vzájemnou komunikaci doslova pár minut. Na letošní výroční schůzi Vexilogického klubu bylo proto rozhodnuto, že příští rok při příležitosti 25 let trvání Vexilogického klubu v Praze, bude usporádán vexilogický kongres, který poskytne dostatek času jak na výroční členskou schůzi, tak i na kuloárová setkání a odborné přednášky, výstavky i na společenský program. První český národní vexilogický kongres se bude konat ve dnech 18. a 19. května 1996 v Hradci Králové. Díky vstřícnému postoji Muzea východních Čech kongres bude moci využít pro svá jednání jeho krásnou secesní budovu architekta Kotěry z roku 1912. Oficiální program kongresu bude rozdělen do tří půldní. V sobotu 18.5. dopoledne po slavnostním zahájení budou předneseny odborné přednášky, odpoledne pak probíhne výroční členská schůze. V podvečerních hodinách v případě pěkného počasí bude podniknut výlet na historické bojiště prusko-rakouské války, jejíž stotřicáté výročí připadá právě na rok 1996. Po návratu do místa ubytování jistě ještě zbyde dost času na další vexilogické hovory. Celé nedělní dopoledne je věnováno tradiční výměně vexilogických zkušeností, předvedení sbírek, a jak je na zahraničních kongresech zvykem, tak i prodej či výměna vexilogických knih, časopisů a jiného vexilogického materiálu. Bude možnost promítat filmy či videozáznamy nebo prezentovat programy s vexilogickou tématikou na počítači. Ti, kteří bydlí daleko od Hradce Králové a nestihli by přijet včas na sobotní dopolední zahájení, mohou přijet již v pátek na odpolední vernisáž výstavy s vexilogickou tématikou a večer absolvovat exkurzi v minipivovaru, který se nachází v místě ubytování. (Přihláška na 1. český národní vexilogický kongres v Hradci Králové je přílohou tohoto čísla Vexilogie.)

pex

VEXILOLOGIE - zpravodaj Vexilogického klubu, 130 00 Praha 3,
Pod lipami 58. Výkonný redaktor ing. Aleš Brožek. Toto číslo
připravila redakční rada ve složení ing. A. Brožek, ing. P. Ex-
ner, mgr. P. Fojtík, J. Hubka, ing. J. Martykán, doc. L. Mucha,
CSc., a dr. Zb. Svoboda. Výtvarně spolupracovali A.N. Basov,
ing. A. Brožek, ing. P. Exner a R. Klimeš.

Září 1995

č. 97

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj.
NP 426/93 ze dne 23.3.1993.

Z OBSAHU TOHOTO ČÍSLA:

STÁTNÍ PEČETĚ V BÝVALÉM AMERICKÉM TICHOMOŘÍ	1867
PRAVIDLA O VYVĚŠOVÁNÍ VLAJEK NA LODÍCH	1872
ZPRÁVA ZE 16. MEZINÁRODNÍHO VEXILOLOGICKÉHO KONGRESU	1873
NOVÉ VLAJKY	1876
Bělorusko	1876
NOVÉ ZNAKY	1877
Ingušsko	1877
VEXILOLOGICKÁ LITERATURA	1879
RŮZNÉ	1880
Dvacet let společnosti ruských vexilologů	1880
Aloizs Lukša sedmdesátiletý	1881
Vexilogie v českém rozhlase	1881
1. český národní vexilogický kongres	1882

SUMMARY

Roman Klimeš and Jaroslav Martykán in their article on state seals used in the territory of the former Trust Territory of the Pacific Islands bring information and pictures from official letters obtained from local authorities. Josef Česák discusses rules dealing with flag hoisting and ceremony on Czech vessels. Aleš Brožek gives a detailed report from the 16th ICV held in Warsaw this year. The regular section *New flags* is devoted to new symbols of Byelorussia. Byelorussian President A. Lukashenko put forward a simple red flag fimbriated with green horizontal stripes on 21 March 1995. Two days later, he suggested to use slightly modified old symbols. They were accepted in a referendum held on 14 May 1995 and described in Decree 214 of 7 June 1995. The flag is red over green with a red ornament on a white vertical stripe. The section *New arms* shows unofficial arms (above) and official ones (below) of Ingushetiya adopted by Law 45 of 26 August 1994. Short articles mention the 20th anniversary of the Flag society of Russia, the 70th birthday of the leading vexillologist A. Luksha from Riga and information on the 1st Czech national flag congress. This issue of VEXILOLOGIE was published thanks to the generous subvention of the company *Tonner International*. Those interested in obtaining back issues of *Vexilogie* may ask for an English list of them at the Club's address.

Vytištění tohoto čísla sponzorovala firma

tonner
international